

СТАНОВИЩЕ

от

доц. д-р Ермила Швайцер

НМА „Проф. Панчо Владигеров“

за дисертационния труд на

Петър Димитров Салчев

докторант самостоятелна форма на

обучение по научна специалност „Музикознание и музикално изкуство“ към катедра

„Оркестрови инструменти и класическо пеене“

при АМТИИ „Проф. Асен Диамандиев“ – Пловдив,

с научен ръководител: проф. д-р Тони Шекерджиева – Новак

на тема

„КРАТКИ ВОКАЛНИ ФОРМИ В РАЗЛИЧЕН ИСТОРИЧЕСКИ КОНТЕКСТ

ОТ ОПЕРАТА ДО СЪВРЕМЕННАТА ПОПУЛЯРНА МУЗИКА“

за присъждане на образователната и научна степен „доктор“,

направление 8.3. Музикално и танцово изкуство

Петър Салчев е роден през 1969 г. в Пловдив. Първоначално музикалните му интереси са насочени към класическата китара, но още 1990 г. започва да се занимава интензивно с пеене, като работи и си сътрудничи с „Бели, зелени и червени“ – една от най-популярните джазови формации в България. През 1994 г. печели наградата за най-добър млад изпълнител от “Младежка джаз среща” Пловдив и същата година продължава музикалното си образование в Поп-джаз факултета на ДМА, в класа на доц. Георги Кордов. През 1997 г. печели стипендия за магистърска програма в Boston Conservatory at Berklee. От 2005 г. е асистент по Пеене в АМТИИ „Проф. Асен Диамандиев“, а от 2014 г. – докторант на самостоятелна подготовка по професионално направление 8.3 „Музикално и танцово изкуство“, докторска програма „Музикознание и музикално изкуство“ към катедра „Оркестрови инструменти и класическо пеене“ при АМТИИ „Проф. Асен Диамандиев“, Пловдив. Впечатляващ е списъка със състави,

изпълнители и фестивали, с които докторантът работи и концертира. Вероятно интензивната изпълнителска дейност е причината завършването на докторската теза да се проточи така във времето.

Дисертационният труд съдържа общо 104 страници, които включват увод, пет глави, заключение, публикации по темата на докторанта, литература/онлайн ресурси и приложение, в което са посочени шест концерта, необходими за absolvирането на художествено-творческа докторантура.

В увода докторантът обосновава избора на тема на дисертационния труд, който е свързан с професионалната му реализация като изпълнител и преподавател на съвременна популярна музика. Намирам за много оригинална идеята да бъде проследена в исторически контекст връзката на кратката вокална форма в съвременната популярна музика с предшествениците ѝ от Средновековието до наши дни.

В първа глава се разглежда появата на песента в епохата на Предренесанса и Ренесанса в изкуството на странстващите певци – трубадури, минезингери и бардове, възникването на музикално-драматични постренесансови форми като комедия дел арте в Италия, реставрационна комедия в Англия, водевил във Франция и зингшил в Австрия, културни процеси, чийто *„най-значителен и велик резултат е създаването на оперния жанр“*(стр.19)

Във **втора глава** авторът продължава хронологично с историческото развитие на музиката през епохите на барока, класицизма и романтизма, през призмата на кратката музикална форма, което дава много интересна перспектива на всички тези всъщност добре известни исторически факти. Много оригинална е идеята на автора да определи известната ария „Lascia ch'io pianga“ на Хендел като един от първите значими образци на кратка вокална форма. Особено ценен и приносен е личният поглед на автора към принципите на белкантото и отражението му върху модерната вокална техника (стр.29).

Трета глава е посветена на научно-теоретичното дефиниране на кратката вокална форма – песен и е централна за целия труд. Определено приносен характер има съответната дефиниция на дисертанта: *„...структуроопределящо понятие за разпознаваема кратка форма, съставена от свободно конфигуриращи се строфични елементи, лесно запомняща се и запеваема мелодична линия, изпълнявана предимно от солист или камерни формации в съпровод от малка група или оркестър“* (стр.57).

В **четвърта глава** се разглежда вече започналото в Европа през първата половина на XIX век зараждане на развлекателната индустрия и разцвета на оперетния жанр в творчеството на Офенбах, Йохан Щраус-син, Супе и Лехар. Авторът много добре анализира как оперетата, бурлеската, водевила и мюзикъла се насочват към масовата публика и се комерсиализират.

Пета глава е посветена на бързото развитие и популяризиране на мюзикъла и обособяването му като отделен жанр в Европа и силното влияние на джаза в музикалния живот на САЩ в началото на XX век. Авторът прави много добър анализ за ролята на мюзикъла като генератор и източник на кратки вокални образци.

В **Заключението** е направен опит за обобщение на проблематиката и извеждане на приносните моменти в текста.

Посочени са четири приноса на дисертационния труд, които изцяло подкрепям.

Дисертантът има три научни публикации по темата.

Дисертационният труд на Петър Салчев е задълбочено научно изследване, както по отношение на разглежданата проблематика, така и по отношение на нейното анализиране и направените изводи. От представения текст става ясно, че Петър Салчев е ерудиран музикант, с богата музикално-теоретична подготовка и успешна концертна практика. Поздравявам автора и научния му ръководител – проф. д-р Тони Шекерджиева-Новак и убедено предлагам на уважаемото Научно жури да присъди на Петър Димитров Салчев научно образователната степен „доктор“ по професионално направление 8.3. „Музикално и танцово изкуство“.

София, 30.10.2022

Доц. д-р Ермила Швайцер